

»Ministr veř. prací stanoví v dohodě s min. fin. a s min. obch., vylechnuv uhelnou radu, nejvyšší prodejné ceny uhlí loco závod, které se veřejně vyhlásí v úředních novinách, vyhláškami při uhelných výbo-
rech a na závodech.«

Cit. § 32 téhož zák. v novém znění stanoví v odst. prvním:

»Za vytěžené uhlí jest podnikatel dolu povinen zapraviti finanční pokladně dávku ve výši 30% ceny, stanovené podle § 5, s vyloučením částky vypadající na tuto dávku.

Do této ceny nepočítají se příplatky rázu přechodného a určené pro zvláštní účel, podle § 5 úředně stanovené.«

Ze znění tohoto posléze uvedeného zák. ustanovení jest patrné, že obsahuje pouze disposici o tom, jak vypočítati jest uhelnou dávku, zejména pak, že příplatky k uhelným cenám do základny pro vypočtení uhelné dávky v úvahu nepřicházejí. O tom, zda a jaké příplatky k uhelným cenám smí úřad stanoviti, tento zákonný předpis žádného ustanovení neobsahuje, naopak odkazuje v tom směru jasně na § 5 zák. č. 260 z r. 1920.

Dle toho dlužno tedy oprávnění úřadu ukládati příplatky k uhelným cenám posuzovati jediné podle § 5 cit. zák. č. 260.

Ze zákona ovšem vychází, že k nejvyšším prodejním cenám uhlí přípustny jsou jisté přírážky (§ 10, odst. 3 a § 21), ale o ty tu nejde. Pro názor, že by vedle toho cit. § 5 poskytoval zák. podklad pro oprávnění ukládati majitelům dolů povinnost, aby pro nějaké jiné zvláštní účely vybírali a odváděli min. veř. prací příplatky k uhelným cenám, v zákoně opory není. Zda by tak mohli učiniti na jiném podkladě, to vymyká se posouzení nss-u, neboť nař. výnos dovolává se výslovně jen zák. ustanovení shora cit.

Ježto tedy nař. výn. nemá zák. podkladu, slušelo jej zrušiti dle § 7 zák. o ss.

č. 3372.

Štátní úředníci (Podkarpatská Rus): O zániku nároku na penzi pro dočasný pobyt v cudzine.

(Nález zo dňa 17. marca 1924 č. 4494.)

V s c: Margita Sz. v B. (adv. Dr. Mautner z Prahy) proti ministerstvu financí stran penzie.

V ý r o k: S t ě a ž n o s t z a m i e t á s a a k o n e o p o d s t a t n e n á.
D ō v o d y: Hlavné finančné riaditeľstvo v Užhorode rozhodnutím zo dňa 16. decembra 1922 žiadosť sť-lčinu, aby mohla v mesiacoch decembri 1922, januáru, februáru a marcu 1923 sa zdržovať v Maďarsku, zamietlo a zastavilo ďalšiu výplatu jejich zaopatrovacích požitkov na základe § 18 vlád. nar. zo dňa 8. augusta 1922 č. 247 Sb., lebo konaným šetrením bolo zistené, že sť-lka už dňa 2. novembra 1922 odcestovala do Maďarska, kdežto o povolenia odcestovania žiadala až 19. novembra 1922, takže odcestovala bez povolenia.

Min. fin. rozhodnutím zo dňa 25. apríla 1923 zamietlo odvolanie sť-lčino do rozhodnutia hl. fin. riaditeľstva podané a to z dôvodov tohoto rozhodnutia.

O sťažnosti do tohoto rozhodnutia podanej uvažoval nss takto:

Dľa 2 odst. § 18 nar. vl. č. 247/1922 vydaného na základe čl. I. zák. zo dňa 3. marca 1921 č. 99 Sb. a odst. 2 § 1 nar. vlády zo dňa 15. júna 1921 č. 234 Sb. k provedeniu cit. zák. č. 99/1921 na Slovensku — ztráca vôbec nárok na odpočivný a zaopatrovací požitok tá osoba, ktorá bez dovoľenia odcestuje do cudziny alebo prekročí dobu, na ktorú jej bolo udelené povolenia k ceste do cudziny alebo ku pobytu tamže. Platnosť tohoto nar. rozšírené bolo nar. vlády z 8. augusta 1922 č. 248 Sb. tiež na Podkarpatskú Rus.

Nerohodno je dľa toho, či sť-lka mala úmysl trvale v cudzine sa usídliti nebo tam jen na kratší dobu pobyti.

Ako zo spisov správnych patrno, sť-lka odcestovala do cudziny dňa 17. októbra 1922 a sama doznáva, že sa tak stalo bez povolenia, nakoľko až 19. novembra 1922 predostrela hlav. fin. riaditeľstvu v Užhorode žiadosť o povolenia, aby v mesiacoch decembri 1922, januáru až marcu 1923 mohla sa zdržovať v cudzine. — —

Cit. odst. 2 § 18 striktno stanoví vôbec ztrátu nároku na odpočivný a zaopatrovací požitok tej osoby, ktorá bez povolenia odcestuje do cudziny. Dľa odst. 3 § 18 cit. nar. č. 247/1922 Sb. a odst. 4 § 2 nar. 248/1922 povolenia k pobytu v cudzine udeľuje po dobu, nepresahujúci 12 mesiacov na P. R. hlavné finančné riaditeľstvo v Užhorode.

Kedže tedy sť-lka ako sama doznáva odcestovala bez povolenia do cudziny — právom vyslovilo hl. fin. riaditeľstvo ztrátu nároku na výplatu požitkov jejích, a právom žal. úrad napadnutým výrokem potvrdil rozhodnutie I. stolice.

Pokiaľ sťažnosť výtýká, že nemala sa jej výplata zastaviť lebo odcestovala s riadne vystáveným pasom — nemá výtka táto opory v zák., nakoľko, ako už výše bolo uvedeno, dľa cit. odst. 3 § 18 vo spojení s odst. 4 § 2 nar. vl. č. 248/1922 povolane je pre P. R. udeľovať povolenie do 12 mesiacov hl. fin. riaditeľstvo v Užhorode a nie úrad, ktorý má na starosti vystavovať cestovné pasy.

Výtka, že úrad nemal zastaviť výplatu požitkov ihned ale mal napred vyzvať sť-lku k návratu do tuzemska — neuznal nss dôvodnou lebo cit. odst. 2 § 18 nečiní ztrátu požitkov závislou na podobnom vyzvaní, ale už na odcestovania bez povolenia stanoví sankciu t. j. ztrátu nároku.

Konečne výtýká sťažnosť, že úrad mal vyrozumieť vhodným spôsobom penzistu o novej norme zák. č. 247 a 248/22 lebo sť-lka nevedela, že stáva podobný predpis.

Výtke tejto nemožno inakšie rozumieť než že sť-lka uplatňuje o-hladne cit. vl. nar. že neboly riadným spôsobom publikované.

Výtka táto odporuje skutkovému stavu nakoľko tak vlád. nar. č. 247 ako vlád. nar. č. 248 bolo riadne uverejnené, a to v čiastke 87 Sb. zák. a nar. štátu čsl. vydanej dňa 25. augusta 1922. Kedže ale pre platné publikovanie zák. a nar. stanovené je práve uverejnenie jejích v uvedenej Sbierke a nieť normy, ktorá by predpisovala, že interesenti majú byť o nových normách osobitne vyrozumieni, je i táto výtka sťažnosti bezdôvodná. — — —